

Darrerament han estat d'un gran ajut el que anomenem ADAP (assemblees -o celebracions- dominicals en absència -o en espera- de prevere); aquestes celebracions aconseguen que la comunitat es reunixi, que pugui escoltar la Paraula de Déu i participi de la comunió. Siguem raonables, siguem flexibles si cal canviar d'hora, o si cal participar en una ADAP, o si cal participar en una celebració conjunta a la parròquia veïna.

Tanquem aquesta reflexió donant gràcies a Déu pels feligresos que encara mantenen la fe i continuen mantenint la col·laboració generosa amb la comunitat parroquial. Potser aquest no és temps de queixar-nos. Potser aquest és temps de dir gràcies, perquè (aneu a saber) potser vindran temps pitjors. Tenim l'evangeli, els sagraments, la fe i l'Esperit de Pentecosta, l'Esperit de la veritat, tot el que es necessita per ser fidels i, a més, la voluntat de molts feligresos que no deixen de col·laborar intensament en la marxa de les parròquies, per petites que siguin. Donem-ne gràcies a Déu. També als capellans i diaques que encara ens poden acompanyar.

Preveres i diaques dels arxiprestats de l'Alt Penedès
Pentecosta, 2023

DIR GRÀCIES

En una reunió de preveres i diaques dels dos arxiprestats de l'Alt Penedès vam creure oportú compartir aquesta reflexió sobre com cal ser fidels als signes del nostre temps.

Mirant enrere, podem recordar una observació de mossèn Joan Batlles (que en la seva joventut fou vicari de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca) quan, més endavant, fou vicari episcopal del Vallès, molt abans que l'arquebisbat de Barcelona fos dividit. Aquella observació encara és pertinent. Deia: "Al nostre arquebisbat, cada any moren uns vint capellans i se n'ordenen uns deu. És a dir, cada any en perdem deu; cada deu anys en perdrem cent; i cada vint anys, dos-cents". Han passat més de vint anys, i el nombre de decessos segueix sent més gran que el d'ordenacions. Aquesta és la realitat.

Podríem recordar també que, cinquanta anys enrere, a Sant Sadurní hi havia rector i dos vicaris. I en una parròquia del Vallès, per exemple, concretament a Caldes de Montbui, no tots els capellans podien dir missa a la parròquia els diumenges per excés de clergat. No cal ser molt intel·ligent per adonar-se que la realitat ha canviat. No sols ha canviat, sinó que ha canviat moltíssim.

És veritat que el Concili Vaticà II ja va portar aires nous. Per posar un exemple, es pot subratllar que en la Constitució dogmàtica sobre l'Església (*Lumen gentium*), abans de l'organització jeràrquica de l'Església (capítol 3r), parla de l'Església com a Poble de Déu (capítol 2n).

El que ens constitueix a tots (laics i ministres ordenats) com a Poble de Déu és el nostre baptisme. D'aquí brolla la nostra responsabilitat en la missió de l'Església.

I llavors érem molts, però ara no sols som pocs, sinó poquíssims. I la conclusió és més clara que l'aigua. Els capellans, a les parròquies, no podem continuar fent "el que s'ha fet sempre". Oi més ara que no parem de parlar de sinodalitat, de "caminar junts"; oi més ara, doncs, que els laics heu de ser també líders i responsables de les vostres comunitats, cosa que en el nostre bisbat de Sant Feliu ja fa temps que s'ha començat a exercir.

A nous temps, noves estructures. S'imposen canvis que hem d'anar pensant entre tots. No volem tancar parròquies. Les volem totes obertes i disponibles, però adequades als nous temps. I és així: els diumenges i festes no es poden dir misses a totes les parròquies; per Setmana Santa no es poden fer totes les celebracions en totes les parròquies; els mossens (preveres i diaques) no ens podem multiplicar, perquè som humans, perquè ja no podem més.

